

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 15. De approbatione Confessarij,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

rum vitus) licet acipere Sacramentum ab eo, qui illud sua malitia conferet cum mortali peccato.

Excipiendus tamen est casus, in quo sine villo meo detrimento, abstinendo à susceptione Sacramenti possum tale peccatum impedire: quia lex charitatis in Deum, & in proximum, à me tunc exigit, ut auferam occasionem, quæ offertur irreuerentiæ Sacramenti, & ut subveniam indigentia & miseriæ, cui proximum per suam malitiam moraliter expositum video. Sic ergo (vt in citato art. 6. propos. prima, inquit Sotus) si plures Sacerdotes fedentur ad audiendas confessiones, & inter eos sciam Petrum in concubinato viuere; possum quidem illum præ aliis eligere, si sciam ipsum cæteris doctiorem esse, & conscientiam meam sapientius posse discutere: an eu si ceteri pares illi essent, culpa esset illum præeligere non tamen mortalis, vt idem addit; nisi forte peccator esset tam publicus, quod mea confessio illi facta, scandalum generaret populo, aut aliud peccatum graue immineret probabiliter crederetur, v.g. quod ex audita confessione excitaretur ad fumendam vindictam de aliquo, aut ad tentandam alicuius puellæ pudicitiam.

Ex quibus solui potest dubium, de quo Suarez in cit. disp. 18. secta. in fine. An peccatum sit ministrare Sacerdoti celebranti indignè, non ex alio defectu, quam malitiæ suæ; aut illi præbere vestes, vel alia necessaria ad celebrandum. Constat enim non esse, quia celebratio Missæ, cui tunc quis cooperatur, actio est de se bona, eique malitia ministri aduentitia est, ex circumstantia tantum malam illam reddens: ad quam circumstantiam, is qui inseruit celebranti, aut vestes præbet, nullo modo concurrit. Quamquam in eo quoque locum habet regula charitatis, vt si quis commodè possit vitare tale obsequium, vt peccatum impediatur, vitare debeat. Sed moraliter loquendo vix potest talis commoditas vsu venire, propter periculum offensionis proximi, & facilitatem aliud sibi prouidendi.

165

Tertia propositio est, Nemini licere improbum ministrum neque paratum, neque essentem se ad Sacramentum ministrandum, ad id inducere: nisi vel petentem necessitas extrema urgeat, vel exhibentem obliget officium. Probat, quia tali inductione daretur aliter occasio peccandi, quod non licet. Si opponas, eam inductionem non esse causam vt Minister ipse peccet, sed vt Sacramentum ministrare: quod sanctè potest, respiciendo à sua malitia, vt ante dictum est. Occurrit, proximè quidem eam inductionem non esse causam vt dictus Minister peccet, esse tamen consequenter: siue (vt Sotus propos. 2. ait) esse materialiter quia offertur ei aliqua materia, ex qua sumet occasionem hinc & nunc peccandi; quod sufficit vt occasio talis censetur dara esse ab eo qui sciuit & credit, illud inde securum esse: perinde ac ille occasione in incendio dedidit censetur, qui aliquid etiam de se licitum faciens, applicuit ignem ad aliquid, vnde sciuit aut credit incendium securum. Ratio autem exceptionis posita in eadem propositione est, quod (vt habetur in cap. Cum Ecclesia Volutana. De electione: & in lege Iniuriarum ff. De iniuriis) nis nemini iniuriam faciat, qui iure suo vitare ac proinde nec peccet, si eo rationabiliter vitatur: vt vt merito censetur is, qui extrema necessitate compulsus, petit sibi Sacramentum ministrari à quocunque Sacerdote, qui tali necessitate laboranti tenetur subuenire: vt quado in articulo mortis constitutus, peccati mortalis sibi conscius confessionem suam excipi postulat: vel quando in alia minori necessitate constitutus: v.g. constituendi se in Dei gratia die aliquo solemnè, vel lucrandi Iubilæum, vel implendi aliquod præceptum, petit sibi Sacramentum aliquod à suo pastore conferri, ad quod ex officio tenetur, & iure compelli potest. Neque id, vt ex dictis patet, est peccatum inducere ad peccandum, sed ad præstandum illud quod tenetur, nec, quia id præstabit peccando, necessarium est iure suo cedere cum proprio detrimento: maxime cum ex sola malitia ipsius, tale peccatum oriatur: quæ doctrina est Caiet. ad tertiam part. D. Thome quest. 64. art. 6. ad 2. Quod si necessitas & detrimento absterne, abstinendum est à tali petitione: quia tunc lex charitatis locum habet, qua, cum sine detrimento meo possum, debeo occasionem ruinæ proximo adimere.

166

Hic duo restant admonenda. Alterum est, cum quis ius

habet petendi ab aliquo Sacerdote, vt Sacramentum sibi administret, non inde impeditur ab ea petitione, quod talis Minister irretiat excommunicatione, dummodo tamen tolleratus sit nam non peccat ministrando, si quidem per debitam penitentiam (prout tenetur iure diuino, in quo Ecclesia non dispensat) se ad Dei gratiam disposuerit. Nam, vt rectè ait Sotus propos. sexta, ius non permittit: et talem petitionem, nisi simul cum illo cui fit, dispensare: vt sine peccato violationis censuræ Ecclesiasticæ præstare possit illud quod ab eo petitur. Alloqui enim ipse relinqueretur perplexus, dum ex vna parte videret se non posse negare debitum iuste peticum: & ex altera, se non posse illud reddere sine sacrilega censuræ violatione. Quod enim excommunicati dicantur exclusi à participatione tam actiua, quam passiuæ Sacramentorum, sensus est, inquit Sotus propos. septima, quod nec possint Sacramenta suscipere, nec ad ea conferenda sese ingerere, nisi compulsi. Ita vt Sacramenta ministrare non debeant, etiam si tolerati sint, nisi curam animatum habeant; vel petentes sint in extrema necessitate; quoniam alias nullo iure ad id compellantur. Quam Soti doctrinam tuetur Nauarr. in Miscellaneo 47. De oratione, numero tertio.

167.

Alterum quod monendum restat est; quod habet Suarez in citata sectione prima, paulo ante finem, non esse necessarium vt petenti Sacramentum conferat Minister esse bene dispositum, quia hæc cura non est illi commodata; sed sufficit vt illi non conferat esse male dispositum. Vnde vt obligetur ad non petendum, opus erit moraliter ei constare ministrum male dispositum esse, & cum ea mala dispositione ministraturum Sacramentum; quod difficillimum est iudicare: nisi vbi ita anifestò constat, illum esse in diuturna consuetudine, & proxima occasione alicuius peccati. Extra eum casum vero etiam si contingerit videre Sacerdotem paulo antea mortaliter peccantem, potest ab illo peti Sacramentum, quantumuis non sit paratus, neque ex officio illud dare teneatur: quia semper sperare licet futurum, vt se conuenienter disponat, quod breuissimo tempore facere potest per actum contritionis.

CAPVT DECIMVMQVINTVM.

De approbatione Confessarij.

SVM MARI VM.

- 168 Approbatio Confessarij diuersa est à delegatione iurisdictionis.
- 169 Statutum Concilij Tridentini de eadem approbatione.
- 170 Peccat mortaliter qui contra idem statutum, Sacramentum Penitentia administrat nisi excuset ne. esset in articulo mortis; vel materia leuiss, cum Penitens tantum habet venialia.
- 171 Pariter peccat qui ab eo idem Sacramentum mala fide suscipit.
- 172 Difficultas, an confessio bona fide facta Confessario non approbato sit valida: cui pars negans tenenda est.
- 173 Approbatio, sicut & iurisdictionis, obtineri potest per Episcopi ratiabationem de presenti.
- 174 Approbatio Episcopi necessaria est Religiosis habentibus à Papa facultatem audiendi secularium confessiones.
- 175 Ad audiendas Religiosorum confessiones sufficit iurisdictionis sine approbatione.
- 176 Papa potest si velit iurisdictionem ad Sacramentum Penitentia sufficienter concedere sine approbatione, non item alii Ordinarij.
- 177 Publicum sufficientis doctrine testimonium non tollit eam de qua agimus necessitatem approbationis.
- 178 Facultates à Summo Pontifice concessæ ad audiendas confessiones; intelligenda sunt cum conditione istiusmodi approbationis.
- 179 Post decretum de approbatione perinde ac ante, Saculares Sacerdotes possunt de consuetudine sibi eligere Confessarium quemcumque Sacerdotem de approbato secundum formam eiusdem decreti.

Approbationem esse diuersam à delegatione iurisdictionis constat ex his. Tum quod Religiosi mendicantes per sua priuilegia iurisdictionem habeant à Summo Pontifice delegaram, approbationem vero habeant ab Episcopo: Tum quod ab eodem Summo Pontifice data in Iubilæo facultas Confessatum eligendi, requira

168.

in electo approbationem Episcopi: Tum etiam quod possit Episcopus approbare aliquem non delegatam ei sua iurisdictione; itemque possit simpliciter ipsum approbare, & suam iurisdictionem delegare tantum ad certum tempus, aut pro certo tantum loco. Tum demum quod delegatio iurisdictionis sit concessio quaedam & velut gratia liberaliter facta ad superioris iurisdictionem verò approbatio sit operis iustitia; nempe iustum iudicium seu publica sententia, authenticaque attestatio quaedam, de Sacerdotis eam iure suo petentis sufficientia, quantum ad scientiam, & alia requisita ad audiendas confessiones, si iurisdictione ei delegetur.

169. **I**am de approbatione ipsa sic fiat: iuxta in Concilio Trident. sess. 23. cap. 15. Quamvis Presbyteri in sua ordinatione a peccatis absolventi potestatem accipiant, decernit tamen sancta Synodus, nullum etiam regularem, posse confessiones secularium etiam sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium habeat, aut ab Episcopo per examen, si illis videbitur esse necessarium; aut alias idoneus esse iudicetur, & approbationem, quae gratis detur, obtineat; privilegii & consuetudine quacumque, etiam inmemorabili, non obstantibus. Cuius iuratio congruenter nonnulla occurrunt notanda.

De peccato & invaliditate proveniente ex defectu approbationis Confessarii.

SECTIO PRIOR.

170. **N**O adum est igitur primò, mortaliter peccare Sacerdotes non habentes Parochiale beneficium, si confessiones secularium audiant non approbati ab Episcopo, quia indignè admittunt Penitentiam Sacramentum: (quandoquidem secundum hanc Ecclesiae definitionem non sunt illi idonei ministri) nisi quod excipiendi videatur duo casus, alter est articuli mortis, & alter quando Penitens habet tantummodò peccata venialia. In illo enim necessitas, & in hoc libertas eadem ratione approbationem inducunt (de tacita saltem Papae voluntate) qua ratione iurisdictionem induci habitum est in praecedenti cap. 7. Neque enim existimandum est Ecclesiam in articulo mortis absolutioni sacramentali impedimentum vllum obicere: aut ad confessionem de venialibus solummodò faciendam; propositum decretum extendere: cum ratio illius instituti dicitur (si quae alia) censenda sit: ut tolleretur abusus, quo gravibus peccatis obnoxij, Confessarius vniuersum non sufficientibus ad ea diiudicanda. Vnde quia Religiosi, moraliter loquendo, in hoc minus offendunt, maiorem ordinariè gerentes suae conscientiae curam, habentque Superiorem qui ipsis specialiter inuigilet: nihil quoad eos hac ex parte Concilium innovauit.

171. **A**licui autem ex hisdem Sacerdotibus extra dictos casus seculares confitentes mala fide (vt ij qui non sunt ignari iurisdictionis impedimenti) dubium non est peccare mortaliter, tanquam coopeantes illorum mortali peccato, & consequenter facere confessionem, ex defectu saltem sufficientis contritionis, invalidam.

172. **D**e eo verò quia licui tali confiteretur bona fide, nempe ignorando inuincibiliter huiusmodi impedimentum: An, sicut excusatur à peccato, sic faciat confessionem validam, habet difficultatem aliquam. Nam, vt Medina in Cod. de confessione *quest. 34.* contendit, quod etiam si per statuta Synodalia prohibeatur, ne quis Sacerdos confessiones audiat, antequam sit per Praetatum examinatus: nihilominus (quia talis prohibitio non est de se ius iurisdictionis) valeat confessio, quae bona fide de licentia Curati fuerit facta Sacerdoti non examinato, etiam si is peccet audiendo confessiones contra sui superioris prohibitionem. Pari quoque ratione virgeri posse videtur, ob memoratum Concilij Trident. decretum, peccare quidem Sacerdotè qui sine approbatione Episcopi audiendis confessionibus secularium dat operam; non idè tamen confessiones illi bona fide factas esse invalidas. Sed ex auctore non nisi approbatum ab Episcopo iuxta id ipsum decretum, posse absoluerè a mortalibus (sicut habet Lopes in Instructorio conscientiae *part. 1. cap. 26. §. Insuper.*) tam contentanè est ipsius Concilij verbis, vt temerarij sit contradicere: habent enim, Eam qui in sua ordinatione potestati absoluedi accepit, non posse sine approbatione audire confessiones secularium, neque ad id reputari idoneum]

quae vix aliquid minus indicare possunt, quam per defectum approbationis; Sacerdotis non Parochi potestatem ita suspendi, quoad confessionem secularium, vt in actum suum validè absoluedi, exire nequeat: praesertim cum ad Sacramenti validitatem praeter debitam materiam & formam oporteat idoneum ministrum concurrere. Neque dici possit: de proposito decreto, quod Medina de statutis in nodalibus dicit: nisi iurum tantummodò prohibere non approbato auditionem confessionum. Ea enim verba Concilij non indicant fieri ibi prohibitionem, sed potius limitationem potestatis absoluedi in Sacerdote: vt scilicet eius usus quoad confessiones secularium, non extendatur ad non habentes parochiale beneficium, nisi sint ab Episcopo approbati.

Vnde licet inferre, quod seculares teneantur ad repetitionem confessionum, quas fecerunt Sacerdotibus non approbatis ab Episcopo, nec habentibus parochiale beneficium. Ad quod facit quod Suarez annotat *tomo 4. disput. 28. sect. 4. num. 9.* Concilium generaliter, & indifferenter requirere istiusmodi approbationem ad exercendum munus Confessoris, quacumque ratione ei iurisdictione delegetur. Additque postea in *seq. m.* eandem esse necessariam, non modò necessitate praeccepti, sed etiam necessitate Sacramenti: ita vt Sacerdos, sine illa sacramentaliter absoluerè tentans nihil faciat; non solum per accidens, ob indispotionem seu malam conscientiam Penitentis; sed etiam per se, ex defectu necessariae conditionis: quantumcumque Penitens bonam fidem habeat. Si obiciat, Episcopum nihil posse Sacramentorum institutioni addere, quod simpliciter necessarium sit. Respondetur neque in hac re addere aliquid institutioni Sacramenti Penitentiae; sed eam iurisdictionis collatio ab ipsa pendeat, iuxta antedicta in *cap. 4. num. 23.* ipsa statuit conditionem, quae si Sacerdoti desit, is habeat iurisdictionis sibi delegatae vltimè impediri: ita vt tentans absoluerè nihil faciat, eo modo quod dictum est in *num. 17.* De excommunicato non tolerato.

173. **C**eterum non negauerim, vt ad iurisdictionem, sic ad approbationem consequendam sufficere posse Episcopi rationem de praesentis, siue quod Episcopus videat Sacerdotem non approbatum audire confessiones, & toleret, cum possit prohibere. Cur enim dicamus per eiusmodi dissimulationem obuiet ab Episcopo iurisdictionem sufficientem ad absoluedum, non item approbationem, nulla ratio videtur persuadere: cum praesertim necessitas iurisdictionis ordinariae vel delegatae ad validitatem absolutionis, longè clarius determinetur, in ipso etiam Concil. Trident. *sess. 14. cap. 7.* quam necessitas approbationis in antememorato decreto; atque modus approbationis relinquatur Episcopo valde liber, vt haec eius verba satis indicant. Nisi ab Episcopis per examè, si illis videbitur esse necessarium, aut alias, idoneus esse iudicetur.

Quibus necessaria sit approbatio de qua agimus.

SECTIO POSTERIOR.

174. **A**D hoc intelligendum faciunt sequentia notabilia. Notandum est igitur secundò: dictam approbationem ad audiendas confessiones secularium, requiri etiam in Religiosis habentibus à Papa privilegium eas audiendi. Vnde cum ante Concilium Trident. per Clementinam Dudum De sepulturis §. Statuimus & §. Si verò. Itemque per Concilium Lateranense sub Leone decimo *sess. 11.* tales Religiosos, vt idonei censerentur sufficeret à suis Superioribus Episcopo praesentari, siue ille approbaret, siue non (de quo Nauarr. in *Enchir. cap. 27. num. 260. & aliquot sequentibus.*) iurid non sufficit, quia Concilium ipsum Trident. alijs Presbyteris non habentibus parochiale beneficium parem facit Regularem, non obstantibus privilegijs quibuscumque. Quare debent Religiosi, sicut iidem Presbyteri, ab Episcopo obtinere approbationem ad audiendas confessiones secularium.

175. **A**d audiendas verò confessiones Regularium (excepto casu, quo vellent eligere Confessarium extraordinarium virtute Iubili concessentis omnib. facultatem eligendi quem velint de approbatis: de quo Suarez *tomo 4. disput. 28. sect. 6. num. 11.* non requiritur approbatio, ne quidem in Sacerdote seculari: sed sufficit licentia quam illi siue à Papa, siue à suo Superiore habuerint eligendi sibi Confessarium; vt Nauarr. in *Enchir. cap. 4. in additione ad i. dictum* (quod in nonnullis exemplaribus deest) ex eo confirmat, quod Concilium

- Trident. nihil circa Regulares mutauerit de iure antiquo: secundum quod illi habentes licentiam eligendi Confessarium, poterant eligere Sacerdotem simplicem nondum expositum ab Episcopo ad audiendas confessiones, prout trivalem multumque receptam sententiam fuisse ait Franciscus à Victoria, *De Sacram. num. 150*. Pro qua auctores & rationes affert Suarez *in causa a disp. 28. sect. 3. num. 4. & 5.* in quibus memorandis non est necesse immorari.
176. At verò hæc sunt ita accipienda, quasi Papa dare nequeat privilegium audiendi confessiones, quibus cui dederit debeat necessariò ab Episcopo approbari: sed quod semper dare censetur sibi iure communi, quando non ostendit se in aliquo ei derogare velle. Alij autem Ordinarij, quia nihil possunt aduersum ius commune, cui etiam ipsi subsunt, privilegium dare non possunt, ex quo quis idoneus sit audiendus confessionibus secularium, nisi cum vel ipsi approbent si possint, vt Episcopi paucis exceptis de quibus in principio sequentis capituli vel si non possint, vt inferiores Episcopo, illud conferant ei, qui iam approbatus est, vel qui ante approbetur, quam confessiones audiat.
177. Notandum est tertio, vt faculares validè confiteantur Sacerdoti non habenti beneficium Parochiale, in eo requiritur istiusmodi approbationem esse veram sine exceptione: ne quidem Doctorem habentium suæ scientiæ publicum testimonium. Quod Suarez notans *in seq. sect. 4. num. 3.* illud probat *ibidem num. 6.* ex eo, quod Concilium vniuersaliter loquatur absque limitatione, in d. potius (cum scilicet dixit, etiam Sacerdotes) addita ampliatione de Sacerdotibus, qui propter statum & consuetudinem frequenter confitendi, eligendi & Confessarium, videri poterant excipi ab ea generali regula. Ad id verò de quo Romæ dubitatum est, An in hac re Sacerdotum nomine comprehendantur Prælati habentes à iure facultatem eligendi Confessarium: respondit super ea re consultus Greg. 13. tutius esse in tali dubio adherere Concilio Trident. Quod Suarez refert. *in ead. sect. nu. 8.*
178. Notandum est 4. quotiescumque per bullam, aut privilegia conceditur facultas eligendi Confessarium idoneum, debere intelligi de approbato ab Episcopo, iuxta Concilij Tridentini decretum propositum, vt omnes Doctores tenere habet Alphonsus à Vivaldo in Candelabro aureo *cap. de Confessione num. 26.* Ratio quæ est, quia dicta approbatio non obstantibus quibuscumque privilegijs, in Confessario idoneo requiritur per idem decretum: quod cum sit ius ordinarium à Concilio constitutum, de re gratissima, ex qua pendet valor Sacramenti, censendus est Papa nolle ei derogare, nisi cum id expressè declarauerit, vel ex modo ab ipso factæ confessionis ipsam id velle, sufficienter consiterit. Itaque cum absolute concedit facultatem eligendi Confessarium id intelligendum est (etiam si non exprimat) de Confessario iuxta formam dicti decreti, approbato similiter & omnia privilegia à Summis Pontificibus concessa nonnullis Religiosis, vt Religiosi earum possint confessiones audire, intelligenda sunt sub eadem conditione approbationis. Quod vtrumque Suarez notat *in ead. sect. 4. num. 9.*
179. Notandum est 5. quod sicut regulares post decretum, de quo agimus, adhuc retinent libertatem eligendi Confessarium non approbatum (vt ante *num. 175.* dictum est) sic etiam Sacerdotes seculares retinere facultatem longa consuetudine sibi quæsitam eligendi in Confessarium quemlibet de Sacerdotibus approbatis, nõ impeditis per censuram Ecclesiasticam: quia Cõsiliu non sustulit eam facultatem, sed solum restrictit, ne quis ab illis eligatur, nisi approbatus. Adhuc enim toleranda talis consuetudinis, optima ratio fuit; quod Sacerdos quotidie celebrare possit: teneatur autem celebrationi præmittere confessionem, si peccati mortalis conscientia sibi sit, & habeat copiam Confessarij ex decreto eiusdem Cõcilij Trident. *sess. 13. cap. 7. & can. vltimo.* ideoque rationale fuit talem ei facultatem permittere, ad facile habendum Confessarium pro implendo illo ipso præcepto.
180. **CAPVT DECIMVMSEXTVM.**
De approbante Confessarium.
SVMMARIVM.
180. Approbatio actus est iurisdictionis, non autem ordinis Episcopalis.
181. Nominè Episcopi approbantis Confessarium, non comprehenditur is qui nullum habet populum sibi subditum: comprehenditur autem Capitulum sede vacante.
182. Comprehenduntur item Abbates, qui iurisdictionem habent in secularibus Episcopalem, non autem Generales, & Prouinciales religionum.
183. Diuersa sententia de Episcopo, cuius approbatio requiritur in idoneo Confessore.
184. Ceteris probabilior quod is sit Ordinarius Sacerdotis approbandi.
185. Solutio rationis quæ ostendere videtur, esse Ordinarium Penitentis.
186. Cum datur omnibus à Summo Pontifice facultas eligendi sibi Confessarium, quis à quo approbatus eligi possit.
187. Quando possit Episcopus pro audiendis suorum confessionibus, alienum Sacerdotem approbare.
188. Approbatio à proprio Episcopo simpliciter & sine restrictione data Sacerdoti, sufficit pro tota Ecclesia.
189. Sufficit pariter collatum ei esse Parochiale beneficium.
190. Is qui dimisit Parochiale beneficium, sine approbatione idoneus non est audiendus secularium confessionibus.
191. Quid nominè Parochialis beneficii significetur in hac materia.
192. Approbatio non obinetur ex eo, quod iuste petita sit, & iniuste negata.
193. Solutio rationis in contrarium.
194. Ne quidem obtineri eo modo à Religiosis habentibus à Papa privilegium audiendi confessiones.
195. Peccant Episcopi grauius sine iusta causa negantes approbationem Religiosis habentibus Papale privilegium audiendi confessiones.
196. In isleem approbatis, ad validè absolendum (sic cetera necessaria ad sint) non est opus præsentatione præscripta in Clem. Dudum. De sepulturis, nec facultate sui Superioris, nisi ex accidenti.
197. Approbatio, vt valeat, debet esse ex iudicio, quo re ipsa iudicetur quis ad hoc munus idoneus: neque obest quod forte res aliter habeat.
198. Eundem valorem non impedit quod sine scripto, vel symoniace obtenta sit approbatio.
199. Per directam collationem iurisdictionis censetur facta approbatio, non item per indirectam.
200. Approbatio limitata, deficit extra limites præscriptos: data verò simpliciter, non extinguitur.
201. Approbatio etiam data simpliciter, siue secularibus, siue Religiosis reuocari potest.
202. Non tamen sine iusta causa: quam adesse, præsumendum est in dubio pro superiore.
203. Approbatio accepta in vno Episcopatu cessat in Sacerdote transferente domicilium in alium Episcopatum.
204. Quatenus Papali suo privilegio vii possint Religiosi approbati;
- Constat ex decreto Concilij Tridentini, Episcopi esse dare eam, de qua agimus approbationem: circa quod moueri possunt aliquot quæstiones, quarum explanationem bene persequutus est Suarez tomo 4. in 3. partem D. Thom. dilput. 28. ideoque contenti erimus quæ ille habet, quam paucis fieri poterit restringere, sufficienter ad præxim nobis propositam.
- Prima quæstio. Qui comprehendantur nomine Episcopi, cui commissæ est approbatio Confessarij.
180. Huius explanationem Suarez in illa disp. 28. sect. 5. in principio repetitum ex communi vsu, tum ex eo quod ista approbatio non sit actus ordinis, sed iurisdictionis Episcopalis, vt argumento est, quod is qui Episcopus nõ est, vt Vicarius generalis Episcopi, vtens ipsius iurisdictione, illam dare solet nemine reclamante; quia cum concilium nõ præscribat vt Episcopus approbet per seipsum, iudicatur ei relictu esse liberum, vt id faciat per suum Vicarium. Accedit sufficiens actus iurisdictionis signum esse, quod istiusmodi approbatio instituat ad bonum regimen, debitamque curam animarum.
181. Vnde statuit idem author primò: neque Episcopum, (etiam si consecratum) qui nullam populum sibi subditum habet; neque Episcopum tantummodo electum, necdum per confirmationem constitutu super subditam plebem, habere potestatem approbandi: quia neuter eorum habet Episcopalem iurisdictionem. Statuit secundò Capitulum sede vacante, hic comprehendendi nomine Episcopi, habereque propositam pote-